

ע"פ 279/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 279/19

לפני:
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט
המחוזי חיפה ב-תפ"ח 7343-08-18 מיום 6.9.2019
ומיום 28.11.2018 שניתנו על ידי כב' השופטים א'
אליקים, ת' נאות-פרי ו-ר' בש

תאריך הישיבה: י"א באלול התשע"ט (11.09.2019)

בשם המערער: עו"ד זכי כמאל

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. במוקד הערעור שלפנינו בקשת המערער לאפשר לו לחזור בו מהודייתו בביצוע מספר עבירות מין בשתי קטינות, ולחילופין - כי נקל בעונשו.

הערעור נסוב על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (סגן הנשיא א' אליקים והשופטות ת' נאות-פרי ו- ר' בש) בתפ"ח 7343-08-18 מיום 28.11.2018 ומיום 6.9.2019, בהתאמה.

עיקרי העובדות

2. מטעמים של צנעת הפרט ועל מנת שלא לחשוף את זהותן של המתלוננות, עובדות כתב האישום יתוארו בתמצית שבתמצית בלבד.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, לאורך תקופה של כחודשיים במהלך שנת 2018 ביצע המערער, שהיה באותה עת בשנות ה-70 לחייו, מעשים מיניים שונים בשתי קטינות בנות 8 ו-9 שנים המתגוררת בסמיכות לביתו.

בחלק מהמקרים הסב המערער כאב לאחת המתלוננות אשר ביקשה כי יחדל ממעשיו - אולם הלה לא שעה לבקשותיה. בפרט, באחת הפעמים קרא המערער למתלוננות והכניסן לאחד מחדרי ביתו לסירוגין תוך שהורה לזו שנותרה מחוץ לחדר להמתין ולהזהירו אם בנו של המערער מתקרב למקום.

במהלך מפגשים אלו הורה המערער למתלוננות לקרוא לו בשם בדוי וביקש מהן לשמור את הדברים בסוד ולא לספר על מעשיו להוריהן.

ההלך בבית המשפט קמא

3. כבר בשלביו המוקדמים של ההלך, ובטרם נקראו המתלוננות להעיד, הודיעו הצדדים לבית המשפט קמא כי הגיעו להסדר טיעון. במסגרת ההסדר תוקנו עובדות כתב האישום כך שהמעשים המיוחסים למערער רוככו, וצוין כי "כל צד יהא רשאי לטעון לעונש באופן חופשי".

4. בנסיבות אלה, ולאחר שהמערער ובא-כוחו ציינו כי כתב האישום המתוקן הוקרא לו וכי הוא מודה במיוחס לו, הרשיעו בית המשפט קמא במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

5. בגזר דינו, התייחס בית המשפט קמא למדיניות הענישה הנוהגת ועמד על החומרה הרבה שבביצוע עבירות מין כלפי קטינים ועל הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשים אלו.

כמו כן הודגש כי מעשים אלו פוגעים באוטונומיה של אותם קטינים על גופם, בתחושת ביטחונם וביכולתם לתת אמון באחרים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, קבע בית המשפט קמא כי מעשי המערער היו מתוכננים ומחושבים, ובכלל זה ציין כי בחר בקפידה את מקום ביצוע העבירות, השתמש בשם בדוי, וביקש מהמתלוננות לשמור את המעשים בסוד.

עוד נקבע כי יש לראות את המעשים שביצע המערער בכל אחת מהמתלוננות כאירוע נפרד לעניין מתחם העונש. בנסיבות אלה, נקבעו שני מתחמי ענישה ההולמים את אופי המעשים השונים שבוצעו בכל אחת מהמתלוננות: מתחם

העונש ההולם את מעשי המערער כלפי המתלוננתהאחת נע בין 15-ל-8 שנות מאסר בפועל; ואילו מתחם העונש ההולם את מעשיו כלפי האחרת נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של המערער בתוך מתחמים אלו, הדגיש בית המשפט קמא כי מעשיו המפורטים בכתב האישום המתוקן מעוררים סלידה מהאופן בו "ניצל את תומן ותמימותן של שתי קטינות" בגילאי ילדות, ו-"הפך אותן לאובייקט מיני על מנת לספק יצריו המיניים באופן בזוי".

לצד זאת, נשקלו לקולא הודיית המערער במיוחס לו בשלב מוקדם של ההליך כמו גם נסיבותיו האישיות - ובכלל זה גילו המבוגר, היעדרו של עבר פלילי ומצבם הבריאותי שלו ושל אשתו.

לאור מכלול נסיבות אלו, גזר בית המשפט קמא על המערער עונשים של 11 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יבצע עבירות מין מסוג "פשע" למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יבצע עבירות מין מסוג "עוון" למשך 3 שנים; ותשלום פיצוי לאחת המתלוננות בסך 70,000 ש"ח, ופיצוי נוסף למתלוננת האחרת בסך 30,000 ש"ח.

טיעוני הצדדים בערעור

6. במסגרת הערעור מבקש המערער לראשונה לחזור בו מהודייתו.

לטענת המערער, הסכמתו להסדר הטיעון והודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן הן תולדה של "תרמית והטעיה, במסגרתו של מצג שווא שהציג לו בא-כוחו", כהגדרתו, בהליך בבית המשפט קמא.

בפרט נטען כי בא-כוח המערער דאז סרב להקריא בפני המערער את כתב האישום המתוקן. לדבריו, כאשר ביקש ממנו להקריא ולהסביר את פרטי כתב האישום "עשה בא-כוחו דאז עצמו כנעלב מעצם הדרישה, ונקט בגישה התקפית לפיה על המערער לסמוך עליו".

עוד טוען המערער כי בא-כוחו דאז "איים" כי אם יסרב לחתום על הסדר הטיעון "גורלו יהיה רע ומר" והוא "ימות בכלא" -אולם אם יודה במיוחס לו עונשו יהיה בן "חודשים ספורים", כלשון נימוקי הערעור. לטענתו, "איומים והפחדות אלו, נטלו ממנו כל יכולת לשקול שקילה אמיתית את הודאתו ומשמעותה, והודאתו זו אינה חופשית מרצון כלל".

בהקשר זה נטען כי אילו פרטי ההסדר וכתב האישום היו מוסברים לו כיאות, היה בוחר לנהל את המשפט ולעמוד על חפזו "בחלק הארי של העבירות".

המערער אף מפנה להודאותיו במשטרה במסגרתן אמר לחוקריו כי ביצע רק חלק מהעבירות שיוחסו לו והכחיש כי ביצע את יתר המעשים המתוארים בכתב האישום. לטענתו, בכך יש כדי לבסס את גרסתו כעתלפיה ההודיה בביצוע יתר המעשים הינה בגדר הודיית שווא.

בנוסף, טוען המערער כי הסכים להסדר הטיעון והודה בעובדות כתב האישום המתוקן בעקבות כשל בייצוג בגינו "נשללה ממנו ההזדמנות והיכולת להוכיח את חפזו ולטהר את שמו" ועוות דינו; וכי המשמעות החברתית של הודייתו בעובדות כתב האישום היא "חרפה ונידוי עד ליום מותו", כלשונו.

עוד נטען כי השינויים אשר נערכו בכתב האישום במסגרת הסדר הטיעון אינם משמעותיים, וכי יש בכך ובעובדה שלא הושגה הסכמה באשר למסגרת העונשיתכדי לבסס את טענתו בדבר קיומו של כשל בייצוג.

על רקע טענות המערער לכשל בייצוג צורף לערעור תצהיר בא-כוחו דאז, אליו אדרש בהמשך הדיון.

7. לחילופין, מופנה הערעור כלפי חומרת עונש המאסר אשר נגזר על המערער.

לטענתו, היה על בית המשפט קמא לקבוע מתחם ענישה אחד כולל בגין מעשיו כלפי שתי המתלוננות, וזאת מאחר שבמסגרת כל אחד מהאירועים המתוארים בכתב האישום בוצעו המעשים בנוכחות שתי המתלוננות יחד.

עוד נטען כי מתחם הענישה אשר קבע בית המשפט קמא מחמיר עמו יתר על המידה.

לטענת המערער קביעת בית המשפט קמא שלפיה מעשיו היו "מתוכננים ומחושבים" אינה מתחייבת מהמתואר בכתב האישום המתוקן; ומדיניות הענישה הנוהגת בגין מעשים דומים לאלו שבהם הורשע המערער מקלה ביחס לעונש המאסר בפועל אשר נגזר עליו.

כמו כן, נטען כי בית המשפט קמא לא התחשב באופן מספק בנסיבותיו האישיות, ובכלל זה בגילו המבוגר.

8. מנגד, טוענת המשיבה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

אשר לחלקו הראשון של הערעור, נטען כי אין מקום לאפשר למערער לחזור בו מהודייתו. לטענת המשיבה, "לא הובא בדל של ראיה" לטענות המערער לכך שהסדר הטיעון נכפה עליו וכי הוצג לו מצג שווא.

לשיטתה, השתלשלות האירועים דווקא מלמדת כי המערער קרא את כתב האישום המתוקן, הבין במה הוא מודה והיה מודע היטב למשמעות הודייתו ולהשלכותיה – וקיווה כי הודייתו תביא להקלה בעונשו.

בהתייחס לחלקו השני של הערעור הנסוב על חומרת העונש, טוענת המשיבה כי לנוכח חומרת מעשיו אין להקל בעונשו של המערער.

בפרט נטען כי נסיבותיו האישיות של המערער והודייתו במיוחד לו נשקלו בגזר דינו של בית המשפט קמא, תוך שאף הוענק לכך משקל משמעותי בעת גזירת העונש.

לבסוף צוין כי המערער טרם שילם סכום כלשהו מהפיצוי שנקבע כי עליו לשלם למתלוננות, וכי יש בכך כדי ללמד כי הוא "טרם נטל אחריות אמיתית על מעשיו" – וגם משום כך אין מקום להקל בעונשו.

דיון והכרעה

9. אקדים ואומר כי אני סבור שדין הערעורים להידחות.

סעיף 153(א) לחוקסדרהדין הפלילי, התשמ"ב-1982 קובע את המסגרת הנורמטיבית לבקשת נאשם לחזור בו מהודייתו:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בומן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו" (ההדגשה הוספה –י' א').

בהתאם לסעיף זה, נקבע כי חזרה מהודיה אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון תותר במקרים חריגים בלבד (ע"פ 3914/08 עאסלהנ' מדינת ישראל, בפסקה (8.9.2008)).

עוד נקבע כי הסוגיה המרכזיתאליה יידרש בית המשפט בבחינת בקשה לחזרה מהודיה היא קיומו של רצון חופשי והבנת הנאשם בשעת ההודיה את משמעות הודייתו (ע"פ 5401/18 פלונינ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (5.2.2019); ע"פ 6028/13 פלונינ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (20.3.2014); ע"פ 10478/09 פלונינ' מדינת ישראל, בפסקה טז (24.6.2010)).

קיומו של רצון חופשי בשעת ההודיה נבחן לא אחתבמועד הבקשה לחזרה מהודיה: ככל שבקשת הנאשם לחזרה מהודיה תוגש בשלב מאוחר יותר בהליך, כך בית המשפט יטה שלא להיענות לבקשתו (ע"פ 763/03 שמואל נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (14.04.2003)).

בפרט, בית המשפט לא יטה לאפשר לנאשם לחזור בו מהודייתו מקום שבו טענתו בעניין הועלתה לראשונה לאחר מתן גזר דינו, במיוחד במקרים שבהם לא הושגה הסכמה באשר למסגרת העונשית שתוטל על הנאשם בהסדר הטיעוןכבנסיבות העניין שלפנינו (ע"פ 945/85 פלונינ' מדינת ישראל, פ"ד מא(2) 572, 580-579 (1987)).

זאת, בשל האפשרות כי במקרים אלו בקשת הנאשם לחזרה מהודיה נובעת מאכזבתו מחומרת העונש שנגזר עליו - ולא מאמונתו הכנה בחפותו (ע"פ 5401/18 פלונינ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (5.2.2019); ע"פ 6349/11 שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 לפסקדינושלשופט (כתוארו אז) ח' מלצר(10.6.2013); ע"פ 3371/17 כהנ' מדינת ישראל, בפסקאות 16-18 (3.7.2018)).

אמנם אף לאחר מתן גזר הדין בית המשפט עשוי להטות אוזן לטענת הנאשם כי סבל מכלל בייצוג אשר הביא להודיית שווא, אולם נקבע כי:

"טענת כשל בייצוג תיבחן בזירות רבה ותתקבל רק במקרים חריגים ונדירים, בהם הוכח כי האופן בו נוהלה ההגנה הביא לעיוות דין של ממש [...]". על הטוען כי נגרם לו עיוות דין להוכיח כי אלמלא הייצוג הכושל אפשר שתוצאתו של ההליך הייתה משתנה" (ע"פ 3371/17 כהנ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (3.7.2018)).

10. במקרה דנן, עיון במכלול החומרים שהונחו בפנינו מלמד כי המערער הודה במיוחס לו במסגרת הסדר הטיעון לאחר תהליך ממושך במסגרתו בחן את הסיכונים והסיכויים הצפונים בתיק, הבין את האמור בכתב האישום - ואף הבין את השלכות הודייתו במיוחס לו. על כן אין ממש בטענתו כי הודייתו נכפתה עליו ולא ניתנה מרצונו החופשי.

השתלשלות העניינים שהובילה להסדר הטיעון ולהודיית המערער מתוארת באריכות וביסודיות רבה בתצהיר בא-כוחו הקודם, אשר אנו סבורים ומדגישים כי נהג ללא דופי; והיא אף נלמדת מפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, אשר הקפיד כי הודיית המערער תימסר בהליך סדור ותקין.

הסדר הטיעון הושג בחלוף כחודש ממועד הקראת כתב האישום המקורי, באופן המעורר קושי משמעותי בטענותיו כי ההסדר הושג ב"חיפזון" ובטרם ניתנה לו הזדמנות לשקול את תנאיו כנדרש.

מדברי המערער בפני בית המשפט קמא ומתצהיר בא-כוחו דאז אף עולה כי פרטי ההסדר וכתב האישום הוסברו לו היטב, וכי הוא בחר להסכים להסדר מרצונו הטוב והחופשי.

במהלך הדיון בבית המשפט קמאנרשם בפרוטוקול מפי המערער כי:

"אני מאשר כי בית המשפט הבהיר לי שהוא לא כפוף להסדר הטיעון" (עמוד 3 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא).

בטרם ניתנה הכרעת הדין ציין בא-כוח המערער דאז בפני בית המשפט קמא כי הקריא בפניו את כתב האישום "באריכות" במפגש שהתקיים בתא המעצר, והמערער אף אישר דבריו אלה של בא-כוחו דאז – והדברים אף באו לידי ביטוי מפיו בפרוטוקול הדיון:

"אני יודע מה כתוב בכתב האישום ואני מודה באמור בו" (עמוד 4 בפרוטוקול).

11. באופן דומה, מתצהיר בא-כוחו דאזעולה כי המערער נתן את רשותו לנהל בשמו משא ומתן עם רשויות התביעה לשם גיבוש הסדר טיעון. זאת לאחר שהובהר לו כי הודאתו במשטרה במסגרתה הודה כי ביצע חלק מהמעשים שיוחסו לו וטען כי המגע עם המתלוננות נכפה עליו על-ידן, מעוררת קושי לקבל את גרסתו לאירועים.

לדברי בא-כוחו דאז, בהסדר הטיעון הוסכם על תיקון כתב האישום ביחס לחלק מהמעשים שיוחסו לו, הישנות האירועים ומיקומם – וזאת לאחר עיון בחומר הראיות שעמד לרשות התביעה.

כעולה מהתצהיר, בא-כוח המערער דאז וצוות משרדו נפגשו עם המערער מעל ל-4 פעמים בבית המעצר בין מועד הכרעת הדין ועד למועד הטיעונים לעונש. במהלך פגישות אלו, בין היתר הוקרא כתב האישום בפני המערער ותורגם לערבית על ידי אחד מחברי הצוות, תוך שהסביר לו בשפתו אילו שינויים נערכו בכתב האישום (פסקה 14 לתצהיר).

לצד זאת, בא-כוח המערער עמד בתצהירו על כך שלא הבטיח למערער "תוצאה עונשית כלשהי", כלשונו, וברוב כנותו אף ציין כי הבהיר לואת דעתו "האישית" אשר לפיה "חקירת הילדות על דוכן העדים במצב הראייתי בו התיק נמצא ובהתחשב בגרסתו יביא קרוב לוודאי להרשעה בכלל העבירות וענישה מעל ל-15 שנות מאסר" – ואילו הודייתו עשויה להביא ל"סיכוי לענישה מתונה של עונש שיכלול שנים רבות בכלא", תוך שהביע תקווה כי יצליח להביא לעונש שיכלול פחות מ-10 שנות מאסר בפועל (פסקה 12 לתצהיר).

12. האמור לעיל מלמד לטעמי כי המערער היה מודע היטב להשלכותיו של הסדר הטיעון – ובחר להסכים לתנאיו לאחר שהוצגו בפניו הסיכונים הכרוכים בניהול הליך ההוכחות.

13. זאת ועוד, המערער ביקש כי תינתן לו אפשרות לחזור בו מהודייתו רק בשלב הערעור – לאחר שנגזר דינו – וזאת אף שהיו לו מספר הזדמנויות שונות לכפור בה.

בין מועד הודייתו במסגרת הסדר הטיעון ועד לשלב הטיעונים לעונש חלפו קרוב לשלושה חודשים במהלכם נמנע המערער מלבקש לשוב בו מהודייתו.

במהלך הדיון בעניין הטיעונים לעונש המערער אף שב והביע צער על מעשיו – וודאי שלא כפר בהודייתו. מדבריו בדיון זה אף ניכר כי הוא היה מודע לאפשרות כי ייגזר עליו עונש מאסר ממושך של מספר שנים.

לנוכח השלב המאוחר שבו טען המערער לראשונה כי הודה "הודיית שווא", כלשונו, בשל הלחצים שהופעלו עליו, מתעורר לידי חשש כבד כי בקשת המערער כי יתאפשר לו לחזור בו מהודייתו אינה אלא צעד הנובע מאכזבתו מהעונש שנגזר עליו, ואשר מטרתו היא להביא להקלה בעונשו.

14. מטעמים דומים, אף טענת המערער לכשל בייצוג אין בה ממש ואין בה כדי להועיל לו.

השתלשלות העניינים המשתקפת מפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא ומתצהיר בא-כוחו דאז מלמדת כי זה האחרון

תיאר בפני המערער את מכלול השיקולים שעמדו לנגד עיניו והבהיר כי גם אם יודה במיוחדס לו במסגרת הסדר טיעון הוא צפוי לרצות תקופת מאסר ממושכת מאחורי סורג ובריה.

15. טענת המערער שלפיה הובטח לו כי אם יודה באשמה ירצה חודשים ספורים במאסר נטענה בעלמא ללא כל תימוכין- וסותרת את האמור בתצהיר בא-כוחו דאז. טענה זואף אינה מתיישבת עםדברי המערער בפני בית המשפט קמא בשלב הטיעונים לעונש, מהם ניתן ללמוד כי היה מודע לאפשרות שיוטל עליו עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

בהקשר זה יודגש כי בניגוד לנטען, עובדות כתב האישום המקורי שונו במסגרת הסדר הטיעון כך שתיאור חלק מהמעשים אשר יוחסו למערער רוכבאופן משמעותי במטרה להביא להקלה בעונשו. אף עצם הודייתו של המערער נשקלה לטובתו בעת גזירת עונשו.

אם כן, האפשרות כי שיקולים אלו יביאו להקלה בעונשו של המערער הם שעמדו בבסיס הסכמתו להסדר הטיעון.

בנסיבות אלו, העובדה שלא הושגו הסכמות בעניין העונש במסגרת הסדר הטיעון אינה מלמדת לטעמי על כשל בייצוג או על כך שהמערער לא הבין את השלכות הודייתו, כטענת בא-כוחו דהיום.

16. סיכומו של דבר, אני סבור כי דין הערעור על הכרעת דינו של בית המשפט קמא להידחות.

17. אשר לערעור על חומרת העונש שהוטל על המערער, הרי שכידוע אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית. זאת, למעט במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או כאשר העונש שהוטל חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים (ע"פ 779/19 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, בפסקה 26 (22.7.2019)).

לדידי, עניינו של המערער אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה - ומשכך אף דין הערעור על גזר הדין להידחות.

18. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הנובעת שבביצוע עבירות מין בקטינים, וזאת לנוכח מכלול שיקולים לחומרא המתלווים למעשים אלו.

העונש הראוי לעברייני מין הפוגעים פעם אחר פעם בקטינים, תוך ניצול תמימותם וחולשתם הוא עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת אשר הולם את הפגיעה העמוקה הנגרמת לקורבנותיהם, ואשר יש בו כדי להרחיקם מהציבור ולמנוע פגיעה באחרים, ואף להרתיע אותם ומפגעים פוטנציאליים אחריםמביצוע עבירות דומות (ראו והשוו למשל: ע"פ 9741/16 אסלן נ' מדינת ישראל (19.7.2018); ע"פ 2433/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.2018); ע"פ 2655/13 פלוני נ' מדינת ישראל (19.12.2013)).

19. במקרה דנן, המילים דלות מכדי לתאר את חומרת מעשי המערער ואת הנזק הפיזיוהנפשי שהסב למתלוננות.

המערער שב וקרא למתלוננות להתלוות אליו למקומות מסתור שונים ופגע בציפור נפשן תוך שביצע בהן את זממו.

קריאות הכאב של אחת המתלוננות - ילדה בראשית שנות חייה - לא הועילו. המערער היה נחוש לבצע את זממו ולממש את מאווייו, ולעיתים רק החשש פן ייתפס גבר על ייצרו.

דרישת המערער כי המתלוננות יעמדו על מפתן הדלת ותזהרנה מפני בואם של בני משפחתו מעוררת חלחלה. ניתן אך לשער את תחושת חוסר האונים אשר חוותה כל אחת מהן בעודה ממתינה מחוץ לחדרי ביתו, בידיעה כי הוא עתיד לבצע

בה את זממו וכי בעודה ממתינה חברתה נתונה בידיו.

אופי הפגיעה אשר נגרמה למתלוננות כתוצאה ממעשי המערער; האופן המחושב בו פעל תוך שבחר בקפידה מקומות מסתור מתאימים לביצוע המעשים ועשה שימוש בשם בדוי; והעובדה שאין מדובר באירוע חד פעמי אלא ברצף אירועים שבהם פעל בדפוס קבוע - מצדיקים כולם ענישה מחמירה ומרתיעה אשר תרחיק את המערער מהציבור לתקופה ממושכת ותמנע ממנו לפגוע באחרים.

20. את טענות המערער שלפיהן ראוי היה לקבוע בעניינו מתחם ענישה אחד באופן אשר היה בו כדי להקל בעונשו יש לדחות בשתי ידיים.

הפגיעה אשר גרם המערער לכל אחת מהמתלוננות קשה ביותר, והאמור בתסקירי הקורבן מלמד על כך אולם מטבע הדברים לא נשוב על האמור בתסקירים אלו. על המערער לתת את הדין בהתאם, תוך קביעת העונש ההולם את הפגיעה שנגרמה לכל אחת מהן בנפרד (ראו למשל ע"פ 319/17 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (19.7.2018)).

21. אף את העובדה כי המערער נמנע מלשלם למתלוננות את הפיצוי שהושת עליו עד למועד הדיון בפנינו יש לשקול לחובתו כנגד הנסיבה המקלה של הודייתו בכתב האישום המתוקן בבית המשפט קמא, אשר נזקפה לזכותו.

אמנם בדיון בפנינו המערער התחייב כי התשלום יועבר בחצי השנה הקרובה, אולם העובדה שטרם הועבר תשלום, בצירוף בקשתו של המערער כי נאפשר לו לחזור בו מהודייתו, מעידה על כך שהאחריות שנטל על מעשיו אינה מלאה.

22. בנסיבות אלה איני סבור כי העונש אשר הוטל על המערער חמור כלל ועיקר - ואין בגילו המתקדם וביתר נסיבותיו האישיות כדי להצדיק הקלה בעונשו.

23. לנוכח כל האמור, אציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ה באלול התשע"ט (25.9.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

